Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

N:o 3 | Helsingissä maaliskuun 15 p:nä 1938 | 7:s vuosik.

Olisiko puunjalostusteollisuutemme valtiollistettava?

Kansanedustaja Wiik, y.m. ovat jättäneet eduskunnalle toivomusaloitteen, jossa ehdotetaan, että

"eduskunta kehoittaisi hallitusta asettamaan komitean tutkimaan kysymystä, onko ja millä tavoin monopolistiseksi muodostunut puutavara- ja paperiteollisuus otettava valtion haltuun tai muuten asetettava yhteiskunnallisen valvonnan alaiseksi."

Tästä asiasta ovat sittemmin "Kauppalehti" ja "Suomen Sosialidemokraatti" käyneet kovaa väittelyä. Tässä kysymyksessä seisovat siis porvarit ja sosialidemokraatit edelleen jyrkästi vastakkain, siitä huolimatta, että Moskova on onnistunut saattaa ne "fascismi"-kauhun merkeissä yhtymään "kansanrintamaksi".

Tämä väittely paljastaa "kansanrintaman" todellisen olemuksen: Sen kumpikin asiapuoli — porvari niinkuin sosialidemokraattikin — toivoo loputa murskaavansa nykyisen liittolaisensa, kunhan ensin saataisiin yhteisvoimin "fascismi" murskatuksi. Tällainen yhteistoiminnan pohja ei suinkaan ole erikoisen rehellinen, eikä siitä ole kenellekään juuri mitään hyvää odotettavissa.

Meillä — uuden, "kolmannen", suunnan edustajilla — ei ole mitään liittolaista, jota aikoisimme ensin käyttää hyväksemme ja sitten pettää. Voimme siis vapaasti ja mutkitta esittää kantamme tässä suurteollisuuttamme koskevassa kysymyksessä. Ja se eroaa oleellisesti niin porvarien kuin sosialidemokraattienkin kannasta.

Väitellessään "Kauppalehteä" vastaan "Suomen Sosialidemokraatti" vetoaa periaatteeseen: "Kokonaisuuden etu ennen yksityisetua". Mutta epäilemättä "Kauppalehtikin" hyväksyy tämän periaatteen. Ja tuo sama periaate on tunnetusti myöskin ja ennenkaikkea meidän edustamamme suunnan keskeisenä tunnuslauseena. Lopullinen päämäärä on siis kaikilla kolmella yhteinen. Väitellään ainoastaan siitä, *miten* tuo päämäärä olisi parhaiten toteutettavissa.

Tällöin sanovat sekä porvarit että sosialidemokraatit: *Meidän* ohjelmamme on paras, äänestäkää siis *meitä*, niin toteutamme yhteishyvän! Sosialidemokraatit luulevat voivansa tehdä sen yhteiskunnallistuttamalla puunjalostusteollisuuden, ja porvarit luulevat voivansa tehdä sen pitämällä edelleenkin tuon teollisuuden omissa käsissään.

Me taas sanomme näin:

"Ohjelma" (s.o. *menettelytapojen selostaminen)* ei suinkaan ole tällaisen kysymyksen pääkohtana. Paraskaan "ohjelma" ei johda tuloksiin niin kauan kun se on poliisivoiman avulla toimeenpantava, eikä siis ole syntynyt kansakunnan elimellisen tahdon ilmaisuna. Siitä ovat kieltolakiajan kokemukset antaneet meille selvän esimerkin. Ennenkuin voidaan käytännössä toteuttaa kokonaisuuden edun periaatetta, se on monivuotisella, tarmokkaalla valistustyöllä *solutettava* kansan sieluun. Oikea henki on paljon tärkeämpi kuin oikeat pykälät. Niin kauan kuin *yhden* oikean hengen asemesta tyrkytetään kansalle *monta* eri "ohjelmaa", ei kokonaisuuden edun periaatetta voida käytännössä toteuttaa.

Lisäksi sanomme:

Kukaan ei muutu päteväksi ja rehelliseksi kokonaisuuden edun vaalijaksi vain sillä, että häntä *äänestetään* johonkin toimeen. Yhtä hyvin voitaisiin esimerkiksi *äänestää* ihmisiä lääkäreiksi, laulajiksi taikka luotseiksi! Vain sellaiset poliittiset johtajat ovat pätevät toteuttamaan kokonaisuuden edun periaatetta, joita on monivuotisen ankaran koulutuksen perusteella määrätietoisesti *valmennettu nimenomaan tätä tehtävää varten.*

Ainoastaan näin valmennetut ja oikean kansallishengen tukemat johtajat voivat menestyksellä ratkaista tuonkin kysymyksen, josta "Kauppalehti" ja "Suomen Sosialidemokraatti" nyt ovat niin innokkaasti väitelleet. Ja silloin tuollaiset johtajat myöskin paremmin kuin mitkään tilapäisesti valitut tai asetetut "komiteat" löytävät niin tässä kuin muissakin kysymyksissä ne oikeat menettelytavat (eli "ohjelmat"), jotka kuhunkin asiaan ja ajankohtaan nähden vievät parhaimpiin tuloksiin. Kaikenmoiset *etukäteen laaditut kaavat* ovat tällöin vain haitaksi. Elävä elämä kerta kaikkiaan ei ole kaavamainen, vaan se on *elimellinen.* Niinpä on esimerkiksi kokemus useammassa maassa osoittanut, että rautatieliikenne voidaan tyydyttävästi hoitaa yhteiskunnallistettuna, siis valtion huostaan otettuna, kun taas laivaliikenne yleensä toimii paremmin yksityisen alotekyvyn puitteissa.

Sentähden olemme sitä mieltä, että koko tuo "Kauppalehden" ja "Suomen Sosialidemokraatin" välinen väittely puunjalostusteollisuutemme hoitotavasta on — tuulen pieksämistä. Se on vain puolueiden keskeistä äänten kalastamista, jossa teknilliset menettelytavat käytetään iskusanoina ja syötteinä, mutta pääasia — oikean hengen ja tahdon rehellisyyden viljeleminen — jätetään sivuseikaksi.

Olemme aivan ylimalkaan kaikkia kaavamaisia ennakkoratkaisuja vastaan. Emme ole porvarien tavoin periaatteellisesti kaikkea yhteiskunnallistuttamista vastaan. Sellainen voi joskus olla tarpeellinenkin, viimeisenä keinona, silloin kun ei muulla tavalla saada yksityisten voitonhimoa taipumaan kokonaisuuden edun vaatimuksiin. Mutta emme myöskään sosialidemokraattien tavoin ole mahdollisimman laajan sosialisoimisen kannalla, koska sellainen on omiaan poistamaan elinkeinoelämästä sen työtarmon ja työilon, jonka yksityinen, henkilökohtainen yritteliäisyys synnyttää. Menettelytavat on valittava yksinomaan kokonaisuuden edun kannalta, kussakin asiassa erikseen, eikä etukäteen määriteltävä kaavojen ja "ohjelmien" mukaan.

Pidämme kansakuntaa ja sen ruumiillistumaa — valtiota — elävänä elimistönä, jota on hoidettava niinkuin lääkäri hoitaa potilastaan ja niinkuin puutarhuri hoitaa puutarhaansa. Sentähden onkin pääpaino pantava rehellisten ja pätevien "yhteiskunnallisten lääkärien ja puutarhurien" kouluttamiseen, eikä "ohjelmista" riitelemiseen.

Onko nyt tämä "demokratian vastaista"? Sitä se ei kylläkään ole. Sillä — *oikein ymmärrettynä* — oikean hengen viljeleminen ja hyvien johtajien valmentaminen vaatii *koko kansalta* paljon vilkkaampaa ja syvällisempää osanottoa poliittiseen elämään kuin konsanaan "demokraattiset" vaalit ja äänestykset.

On itsestään mahdotonta, että joku *puolue* voisi rehellisesti ennenkaikkea palvella kokonaisuuden etua, koska sen tehtävä *puolueena* päin vastoin juuri on jonkun määrätyn kansalais*osan* etujen edustaminen kaikkia muita ryhmiä, eli siis kokonaisuutta, *vastaan.* Ainoastaan puolueista riippumaton ja niiden yläpuolella oleva *kansallinen keskusjärjestö* voi menestyksellä toimia kokonaisuuden edun palvelijana.

Mielestämme on siis turhaa tällä hetkellä väitellä siitä, olisiko puunjalostusteollisuus sosialisoitava vai ei. Tuskinpa mitkään sosialidemokraattiset virkamiehet kykenisivät sitä hoitamaan niinkään tuloksellisesti kuin nykyiset "vuorineuvokset". Ja toisaalta, tuskinpa näitten vuorineuvosten itsekkyyden voisivat pitää kohtuullisissa rajoissa ketkään muut, kuin juuri senkaltaiset uusilla perusteilla valmennetut kansalliset johtajat, joista on ollut puhe.

Kysymys on siis: voiko Suomeen luoda sellaisen kansallisen keskusjärjestön, joka sanotulla tavalla soluttaa kansaan kokonaisuuden edun periaatteen ja kouluttaa sille sen rehellisiä toteuttajia? Ja tässä ollaan nyt siinä pisteessä, jossa "uusi maailmankatsomus" niin jyrkästi eroaa vanhasta. Puolue-demokratian kanta on, että ihmiset ovat sellaiset kuin he ovat, ja että heidän on annettava sellaisiksi jäädäkin sekä heitä *sellaisina* hallittava. Me taas uskomme, että ihmisissä piilee äärettömän paljon hyvää, joka valistuksen ja valmennuksen avulla voidaan *herättää ja saattaa tehokkuuteensa.* Juuri tälle uskolle rakentuu ns. "johtajaperiaate", josta on pidetty niin paljon melua. Tämä periaate ei suinkaan merkitse sitä, että äänestettäisiin *"yhdelle* miehelle valta yksin ratkaista kaiken". Kysymys on ainoastaan rehellisyyden ja pätevyyden kunniaan saattamisesta *kautta koko yhteiskunnan.* Ja tämän ehdottomana edellytyksenä on *määrätty mielenmuutos ihmisten suhtautumisessa kanssaihmisiinsä.* Puoluehenki näkee pätevimmissä ihmisissä vain kiusallisia kilpailijoita, jotka seisovat vähemmän pätevien tiellä ja olisivat sieltä pois juoniteltavat. Uusi henki ajattelee niin sanoaksemme "urheilumaisesti": On kunniakkaampaa ja miellyttävämpää suorittaa elämänsä parhain juoksu kilpailussa, jossa sellainen suurjuoksija kuin Paavo Nurmi vie kaikista voiton, kuin voittaa ensimmäinen palkinto huonolla ajalla mitättömiä kilpailijoita vastaan. Samoin on politiikassa ja elinkeinoelämässäkin parempi taipua parhaimpien miesten johtoon ja itse taas asettautua johtamaan ja auttamaan eteenpäin niitä, jotka ovat johdon ja tuen tarpeessa. Silloin näet jokainen pääsee yhteiskunnassa nousemaan juuri niin korkealle paikalle kuin mihin hänellä on todiedellytyksiä, ja kaikki ne voimat, jotka nyt tuhlataan "kaikkien taisteluun kaikkia vastaan" tulevat hyväksikäytetyksi yleisen elintason kohottamiseksi. Se on tämä olotila, jota me sanomme *todelliseksi* sosialismiksi. Se ei ole sidottu kaavoihin ja "ohjelmiin" vaan määrättyyn ("urheilumaiseen") henkeen.

Nykyajan "demokraatit" ovat taipuvaisia luulemaan "ohjelmissa" piilevän jonkin "oikotien" onnen maahan, jota seuraamalla muka voisimme *säästyä* kansallisen itsekasvatuksen taakasta ja oikeiden ratkaisujen etsimisen vaivasta *joka asiassa erikseen.* Eikö kieltolaki ole osoittanut meille, ettei jotain lakipykälää *äänestämällä* voida korvata itse raittius*työtä,* itse raittius*tahtoa?* Ja aivan samoin on asianlaita *muissakin* kysymyksissä, esimerkiksi kysymyksessä metsissämme piilevien rikkauksien, kansallisomaisuutemme *kohtuullisesta* jakamisesta kansamme ja kansalaistemme elämäntarpeisiin kokonaisuuden edun mukaisesti.

Keskustelu Ahvenanmaan asiasta

MIKÄ ON TARKOITUS?

Yhä enenevällä innolla on sekä täällä että Ruotsissa tartuttu Ahvenanmaan kysymykseen. Käydystä keskustelusta on tullut nykyisten poliittisten mielialojen heijastaja enemmän kuin yhdessä suhteessa. Se paljastaa nimittäin erittäin selvästi ne eri ajatussuunnat, jota jo sisäpolitiikankin alalla on totuttu nimittämään kansalliseksi ja epäkansalliseksi, isänmaalliseksi (mikä sana valitettavasti iskusanana on miltei loppuun kulunut) ja epäisänmaalliseksi. Keskustelun yhteydessä on ilmennyt sellaisiakin seikkoja, jotka ovat omiaan hämmästyttämään ja jotka antavat aihetta kysymykseen: mikä on tarkoitus?

Tähän kysymykseen antaa ennen kaikkea aihetta ahvenanmaalaisten suhtautuminen tähän heidän "omaan" asiaansa. Sanomalehdentoimittaja Julius Sundblom, joka ennen vuotta 1918 piti korkealentoisia isänmaallisia puheita Suomen jakamattomuudesta ja yhtenäisyydestä, mutta joka sitten yhtäkkiä siirtyi separatistien puolelle, on jälleen esiintynyt puheella, jossa hän selvästi lausuu ilmi sen käsityksen, ettei Suomella ole muka oikeutta puuttua Ahvenanmaan asemaa koskeviin kysymyksiin. Sopimus, jolla Ahvenanmaan puolueettomuus ja linnoittamattomuus turvattiin, on kymmenen maan allekirjoittama, sanoo hra Sundblom, ja hän luottaa siihen, että Suomen hallitus ei tuohon sopimukseen kajoa.

Epäilemättä Sundblomilla onkin ollut aihetta tuollaiseen viittaukseen Suomen hallitukseen, sillä äskettäin sitten mainittu hallitus julkaisi selityksen, että se pitää vuoden 1921 sopimusta kaikissa suhteissa sitovana. Kun lisäksi tiedetään, että tuon sopimuksen teho on tehty riippuvaksi kansainliiton auktoriteetista voimme mutkistelematta esittää seuraavan tilannekuvan:

Kansainvälisten voimien pakotuksesta luotiin tuo sopimus, jolla Suomelta riistettiin yksi sen itsenäisyyden huomattavimpia takeita. Sen puuhaajina olivat nimittäin Ruotsin marxilaiset (Branting) ja jotkut kansainvälisinä vapaamuurareina tunnetut liberaalit (Palmstjerna). Suomen puoleisena neuvottelijana esiintyi min. Rafael Erich. Kun tuo sopimus samalla vedettiin vapaamuurarillisen kansainliiton alaisuuteen merkitsi se sitä, että Suomen itsenäisyyskin tahdottiin alusta pitäen saattaa kansainvälisen kontrollin alaiseksi. Suottako itsenäisyytemme ehdoksi samalla asetettiin kansalaisoikeuksien myöntäminen juutalaisille!

Sopimuksen allekirjoittamisesta lähtien ovat Ahvenanmaan saaret vain näennäisesti kuuluneet Suomelle.

Siitä syystä Ahvenanmaan tunnetut separatistit, jotka suomalaisessa tuomioistuimessa kerran julistettiin isänmaan pettureiksi, ovatkin yhä uudestaan tehostaneet kansainliiton korkeinta auktoriteettia kysymyksen ollessa Ahvenanmaan asemasta.

Nykyisen kansainliittopolitiikan päätarkoitus on n.s. kollektiivisen turvallisuuden nimessä sitoa varsinkin pienet valtiot noudattamaan ei vain kansainliittoon kuuluvien suurvaltojen, Englannin, Ranskan ja Neuvostoliiton käskyjä, vaan ennen kaikkea niiden salaisten valtatekijöiden tahtoa, jotka sekä näissä valtioissa että Neuvostoliitossa pitävät ohjaksia käsissään: niin hyvin itä- kuin länsijuutalaisvapaamuurarillisen finanssin käskyjä. Kuinka tärkeätä näille tekijöille onkaan pitää käsissään sellaista valttia kuin mitä linnoittamaton ja kansainliittonalainen Ahvenanmaan saariryhmä on! Se merkitsee sitä, että *saariryhmää pidetään ikäänkuin tarjottimella jotta Neuvostoliitto voisi sopivan hetken tullen ottaa sen haltuunsa*, Kansainliiton, s.o. kansainliittoa hallitsevien juutalaisvapaamuurarillisten piirien laskuun. Jos niin on tapahtuva, merkitsee se sitä, että koko Pohjolan kohtalo on ratkaistu.

Nyt vasta ymmärrämme Ahvenanmaan kysymyksen koko kantavuuden ja sitä kohtalokasta osaa, mitä eri tekijät tuon kysymyksen käsittelyssä näyttelevät. Meillä on edessämme suomalainen kansanrintamahallitus, joka selittää, ettei se tule millään järkyttämään linnoittamattomuussopimuksen luomaa olotilaa. Meillä on ulkoministeri nimeltä Rudolf Holsti, joka vakuuttaa kannattavansa Litvinoffin kansainliitossa julistamaa kollektiivista turvallisuutta s.o. neuvosto- ja juutalaisherruutta. Meillä on Ruotsin marxilaishallitus, joka voimiensa mukaan tukee samaa katsantokantaa. Ja niiden välissä huiskuttaa kansainvälistä rauhanpalmua entisen isänmaansa pettäneet Ahvenanmaan separatistit, jotka sataprosenttisesti asettuvat Kansainliiton käytettäviksi. Englanti on sitäpaitsi ilmaissut vastustavansa Ahvenanmaan linnoittamista. Jos me näissä olosuhteissa kaikesta huolimatta saisimme Ruotsin kanssa jonkunlaisen salaisen (?) sopimuksen syntymään saariryhmän linnoittamiseksi yhteistoimin, ei laisinkaan ole oletettavaa, että tuosta sopimuksesta tulisi sellainen, että Suomella olisi siitä etua. Ruotsin ulkopolitiikkaa johdetaan nykyään Lontoosta käsin ja Englanti ei antaisi suostumustaan ellei siihen liity määrättyjä ehtoja. Noiden ehtojen mukaan Ahvenanmaan saariryhmä täytyisi linnoitettunakin alistaa määrätyn valtaryhmän käskynalaisuuteen, s.o. tulisimme yhdestä pahasta johonkin vieläkin pahempaan.

Koko Ahvenanmaan kysymys, joka koskee Suomen elinetuja, Suomen olemassaoloa, onkin ajettu umpikujaan. Se tapahtui jo 1921, jolloin "kansainvälisen oikeuden asiantuntija" *Rafael Erich* allekirjoitti sen. Mutta senkin jälkeen on Suomen ulkopoliittinen johto osoittanut uskomatonta leväperäisyyttä tämän kysymyksen suhteen. Itse asiassa siihen ei ole kajottu ollenkaan, samalla kuin Suomi on uhrannut kymmeniä miljoonia markkoja Kansainliiton hyväksi. Nyt kun *yleisö* ja *sanomalehdistö* on havahtumaisillaan ymmärtämään, mistä on kysymys, on hallituksen päätehtävänä koettaa — vaimentaa ja hillitä yleistä mielipidettä!

On kuitenkin tuleva hetki, jolloin kansamme itsesäilytysvaisto pakottaa kaikkia näkemään, mitä Ahvenanmaa itsenäiselle Suomelle merkitsee. Onko silloin myöhäistä korjata, mitä "kansainväliset erikoistuntijat" ovat aikaansaaneet? Onko järkkymätön kohtalo antava Suomen kansalle katkeran opetuksen, ettei sen tule koskaan luottaa "kollektiiviseen turvallisuuteen", että vain se kansa voi säilyttää itsenäisyytensä, joka luottaa vain itseensä ja toimii sen mukaisesti.

Suomen luonnonrikkaudet ulkomaalaisten käsiin.

MISSÄ ON RAJA?

Sopimus, jonka Suomen valtio joitakin vuosia sitten teki englantilais-amerikkalaisen nikkelitrustin kanssa on vielä tuoreessa muistissa. Tuo sopimus merkitsi sitä, että valtiomme menetti ainutlaatuisen tulolähteen. Kevytmielisesti heitettiin ulkomaalaisen trustin käsiin löytö, jonka veroista vain harvassa maassa tavataan. On sangen tyypillistä, että tästä vuosisataisesta skandaalistamme ei myöhemmin ole hiiskuttu sanaakaan. Kansan keskuuteen on kuitenkin kulkeutunut salaperäisiä juttuja miehistä, jotka ovat sitoneet valtion kädet omien etujensa takia...

Mikä on totuus tässä asiassa? Siitä on kerrankin saatava selvyys. Millä tavalla ja mistä syystä tapahtui tuo kevytmielinen kansallisten aarteittemme uhraaminen vieraalle kansainväliselle juutalaiselle trustille? Se väite, ettei meillä kotimaassa olisi ollut tarpeeksi pääomaa kehittääksemme nuo löydöt kunnolliseksi ja kannattavaksi kaivosteollisuudeksi ei enää tunnu uskottavalta eikä se ketään vakuuta. Jos missään on Suomessa esim. tällä hetkellä pääomaa. Elleivät valtion omat varat olisi riittäneet ei mikään estäisi järjestämästä valtion takaamia kotimaisia lainoja. Yksityispankit ovat aika ajoittain tulvillaan rahaa, niin ettei tiedetä millä tavalla sitä sijoittaa. Myöskin teollisuudella on yltä kyllin pääomia.

On myöskin esitetty se väite, että kansainvälinen trusti olisi voimakeinoillaan voinut estää suomalaisen nikkelin tulon kansainvälisille markkinoille. Tämäkin väite tuntui jo heti alussa vähemmän uskottavalta ja se onkin ilmeisesti valheellinen. Voiko kukaan väittää, että esim. Viro, Latvia, Liettua, Saksa, Puola, Italia ja Japani kieltäytyisivät ostamasta nikkeliä vain sillä perusteella, että se ei ole "kansainvälistä" alkuperää? Kansainvälisillä markkinoilla määrää hintataso. Väite, ett'emme olisi kyenneet myymään suomalaista nikkeliä yhtä huokeaan hintaan kuin trusti on myöskin todistamaton ja ilmeisesti sekin aivan tuulesta temmattu. Vuodessa parissa Suomen valtio olisi omista miehistä voinut kehittää asiantuntijoita, joita parempia ei löydy ja tarpeellinen koneisto olisi voitu tilata esimerkiksi Saksasta. Ja tuotantokustannuksethan ovat

Eivät siihen kaavat riitä — siihen tarvitaan uutta tahtoa, uutta uskoa ja uutta henkeä.

Ja minkälaiseksi muodostuu silloin *käytäntö?*

Voidaan pitää varmana, että uusi suunta ja sen kansalliset johtajat eivät tule heittämään yli laidan puunjalostusteollisuuden johtomiesten pätevyyttä, antaen politikoivien virkamiessielujen tunkeutua heidän tilalleen. Mutta yhtä varmasti he eivät tule pitämään puuherroja niin "tärkeinä", että heidän *yksityiset liike-etunsa* saavat määrätä koko maamme valuuttapolitiikan, niinkuin nyt on asianlaita.

Paljonko *koko maamme* saa metsätuotteistaan, se on *hintakysymys*. Hinnat määrätään maailman markkinoilla, emmekä voi sanottavasti vaikuttaa suhdanteisiin. Mutta miten saatu hinta *jakaantuu* puuherrojen, maanviljelijöiden ja työläisten kesken, se on *kurssikysymys*. Sillä puutuotteet myydään ulkomaan rahassa, mutta metsät ja työpalkat maksetaan Suomen markoissa. Kuta enemmän markkoja puuherrat saavat ulkomaan rahastaan, sitä suurempi osa tuotteiden myyntihinnasta jää heille sen jälkeen kun metsistä ja työstä on maksettu.

Valuuttakurssi on siis se vipusin, millä vientimme tulokset jaetaan eri kansanosien kesken. Tätä vipusinta on hoidettava niin, että puuteollisuus pysyy kannattavana ja voi jatkuvasti toimia, mutta myöskin niin, etteivät puunjalostusteollisuuden omistajat ja sen tuotteiden vienninvälittäjät saa kohtuuttoman suurta osaa vientivoitosta ja "muu kansa" liian pientä osaa siitä liian alhaisten metsänhintojen ja työpalkkojen muodossa.

Tässä onkin koko kysymyksen ydin. Kurssikysymystä, joka on siinä ratkaisevana tekijänä, ei suinkaan voida ratkaista puunjalostusteollisuuden kertakaikkisella sosialisoimisella. Onhan selviö, että valuuttakurssien määrääminen on asia, joka ennenkaikkea vaatii *jokapäiväistä valppautta* ja liike-elämän tuntemusta. Tuo *jatkuva* vaivannäkö ei ole minkäänlaiseila kaavamaisella toimenpiteellä korvattavissa, olipa toimenpide sitten "kapitalistinen" tai "sosialistinen". Pääasia on *ja pääasiaksi jää*, hoidetaanko edellämainittua "vipusinta" yksityisten liikemiespiirien tai jonkin luokkapuolueen vai *kansamme kokonaisuuden* etua silmälläpitäen.

yleensä Suomessa taatusti huokeammat kuin muualla.

Missä siis piilee totuus tässä hämäräperäisessä jutussa? Ehkäpä professori *T. M. Kivimäki*, jonka hallituskautena tuo mystillinen sopimus tehtiin, voisi antaa joitakin selventäviä tietoja? Kuta nopeammin selvyys saadaan sitä parempi.

Tämän vaatimuksen esittämiseen meillä on sitä enemmän syytä, *koska jälleen on liikkeellä huhuja siitä, että Suomi tulisi luovuttamaan eräitä uusia löytöjä ulkomaalaisten yrittäjien käytettäviksi.* Kautta viime vuoden oli lehdissä silloin tällöin tietoja ulkomaalaisten, lähinnä ruotsalaisten ja amerikkalaisten "tutkijain" retkistä maamme sisäosissa. Eräskin "tutkija" tehosti eräälle lehdelle antamassaan haastattelussa, että Suomen ja ulkomaalaisten asiantuntijoiden välillä on vallalla "täydellinen yhteisymmärrys" tutkimuksiin ja uusiin löytöihin nähden. Ovatko nuo löydöt jo etukäteen myyty ulkomaalaisille? Mikä on tarkoitus? Missä on raja!

Tässä yhteydessä on syytä kiinnittää huomiota vastaaviin ilmiöihin muissa maissa. Esimerkiksi Chilessä on jo aikaisemmin syntynyt tilanne, mihinkä mekin olemme joutumaisillamme. Ja Chilen kansallinen hallitus on hyvin päättäväisesti ryhtynyt taistelemaan kansainvälisen trustin tyranniaa ja petoksellisuutta vastaan. Tästä tietää aikakauslehti Mercatorin helmikuun numero kertoa m.m. seuraavaa:

Suuret pohjoisamerikkalaiset kuparitrustit ovat hankkineet itselleen miltei kaikki Chilen kuparirikkaudet, jota vastoin oman maan teollisuuden hallussa ei ole kuin 5—6 prosenttiset ja korkeintain 10 prosenttiset malmiloydöt. Sama koskee muitakin metalleja. Kuparin ohella katsotaan maalta menevän hukkaan kultaa ja hopeaa satojen miljoonien pesetojen arvosta vuodessa trustin kuljettaessa kaivoksistaan jalostamatonta mineraalia ulkomaille, säästyen sillä tavalla esim. vientimaksuilta. Chilen hallitus on sentähden päättänyt ottaa edes jäljelläolevat metallikaivokset haltuunsa. Suunnitellaan suuren kotimaisen yhtiön perustamista 70 miljoonan pesetan pääomalla. Pääoman hankkimiseksi järjestettäisiin valtion takaama kotimainen laina. Yrityksen onnistuminen on kuitenkin vielä epävarma, koska on täytynyt keksiä uusia kannattavia menetelmiä niin heikosti metallipitoisen mineraalin jalostamiseksi. Niinikään oletetaan, että amerikkalaiset trustit tulevat taistelemaan kaikin keinoin kansallisen teollisuuden tukahduttamiseksi.

Mitähän sanottanee Suomessa kun kansa vihdoinkin herää tajuamaan millä tavalla ainutlaatuiset kansalliset nikkeliaarteemme heitettiin kansainvälisten juutalaisten käsiin. Vieläköhän silloin on jäljellä joku löytöpahanen, johon voitaisiin uhrata satoja miljoonia markkoja kalliiden uusien menetelmien soveltamiseksi alempiarvoisiin metalleihin. Vasta sieltäkö se lopullinen raja kansainväliselle ryöstölle ja oman "demokratiamme' lyhytnäköisyydelle ja hölmöydelle löytyneekin.

Juutalaisvastaisesta näkökulmasta.

Rabbiini passinväärentäjäjoukkueen johtajana.

Lodzissa ilmestyvä puolalainen sanomalehti "Freie Presse" kertoo numerossaan 26/38, että viranomaiset ovat Puolan kaupungissa Chelmissä päässeet erään juutalaisen passinväärentäjäjoukkueen jäljille. Sen johtajana oli eräs rabbiini, joka samalla järjesteli valheavioliittoja, jotka olivat tarpeen juutalaisten Palestiinaan pääsyä koskevien rajoitusten kiertämiseksi. Ei ole suinkaan kummallista, että rabbiinikin on tällaisten yritysten johdossa, sillä Talmudin ja Schulchan aruchin mukaan juutalaisten on petettävä kristityitä niin paljon kuin mahdollista.

Juutalaiset kastattavat itseään joukoittain Rumaniassa.

Czernowitzissä ilmestyvä lehti "Czernowitzer Deutsche Tagespost" kertoo numerossaan 4159/38, että sangen lukuisat Rumanian juutalaiset antavat nykyisin kastaa itsensä, joukossa m.m. lääkäreitä, pankinjohtajia, sanomalehdentoimittajia j.n.e. Tämä tapahtuu sen vuoksi, että he siten luulevat paremmin voivansa jäädä maahan. Tällainen, jos mikään, myöskin todistaa, miten uskonnolliset kysymykset ja uskonnon muuttaminen ovat juutalaisille vain afäärikysymyksiä. Ne ovat heille vain silmänkääntötemppuja jonkin määrätyn tarkoituksen saavuttamiseksi. Todellisuudessa he kuitenkin jäävät juutalaisiksi ja pysyvät juutalaisina aivan samalla tavalla kuin ennenkin ja ilkkuvat salaa niille ei-juutalaisille, jotka tällä tavalla antavat pettää itseään.

Juutalaisainekset Sveitsin korkeakouluissa.

Zürichissä ilmestyvä "Die Front"-niminen sanomalehti julkaisee numerossaan 5/38 erään tilaston, jonka on laatinut tri A. Schwarz ja jossa valaistaan 20—24 vuoden ikäisten sveitsiläisten ja juutalaisten opiskelijain suhdetta toisiinsa Sveitsin korkeakouluissa. Tämän tilaston mukaan antautuu katolilaisesta väestöstä joka 40:s, protestanttisesta joka 24:s ja juutalaisesta joka 4:s henkilö harjoittamaan opintoja korkeakouluissa. Tällaista suhdetta pidetään maalle suurena onnettomuutena. Siniristin viime numerossa "ikuista juutalaista" käsittelevässä kirjoituksessa olemme osoittaneet, mihin joudutaan, jos juutalaiset pääsevät vähitellen valtaamaan itselleen johtoasemia yhteiskunnassa. "Die Front" vaatiikin numerus clausuksen toteuttamista korkeakouluissa. Samanlaisia vaatimuksia on kansallisesti valveutuneiden piirien taholta alettu nyttemmin esittää lukuisissa muissa maissa omaan kansaan kuuluvien opiskelijain suojaksi juutalaisia tungettelijoita vastaan.

Meksikossakin tahdotaan rajoittaa juutalaistulvaa.

Meksikon pääkaupungin Mexico Cityn kaupunginhallitus on tehnyt esityksen, jonka mukaan siellä juutalaisilta kiellettäisiin oikeus toimia erinäisillä ammattialoilla. Samaten ehdotetaan, että juutalaisten maahanmuuttoa rajoitetaisiin.

Turkki ei halua lisää juutalaisia.

Myöskin Turkissa aletaan vaatia juutalaisten maahanmuuton rajoittamista. Niinpä on ent. maatalousministeri Sabrik Toprak jättänyt lakiesityksen, jossa ehdotetaan juutalaisten maahanmuuton täydellistä kieltämistä.

Juutalaisvastaisia mielenosoituksia Virossa.

Tartossa ilmestyvässä sanomalehti "Die Deutsche Zeitung" kertoo numerossaan 7/38, että Tartossa kahvila "Ateenassa" on tapahtunut juutalaisvastainen mielenosoitus. Virolainen yleisö vaati juutalaisten poistumista kahvilasta, jotka olivat vallanneet siellä itselleen parhaat paikat. Kahvilanomistajan kehoituksesta juutalaiset sitten poistuivatkin.

Juutalaiset Etelä-Afrikassa.

Kapkaupungissa ilmestyvä sanomalehti "The Truth" (Totuus) käsittelee numerossaan 20/38 perusteellisesti juutalaiskysymystä Etelä-Afrikan näkökulmasta. M.m. siinä osoitetaan, että juutalaisilla on Etelä-Afrikassa oma keskusjärjestönsä "Jewish Board of Deputies", jolla on haaraosastoja ympäri koko maan. Tällä järjestöllä on oma hyökkäyssuunnitelmansa, jonka avulla se pyrkii tunkeutumaan maan asioiden johtoon, ja taloudellisen vaikutusvaltansa perusteella se uhkaa kaikkia, jotka eivät taivu sen vaatimuksiin. Se järjestää boikotteja (aivan samalla tavalla kuin Bonnier Ruotsissa) kaikkia niitä vastaan, jotka vastustavat juutalaisia, ja samalla tämä järjestö tukee kommunistisia ja muita epäkansallisia liikkeitä.

Yhdysvaltain naiset varoittavat kommunismin ja juutalaisuuden vaarasta.

Eräs Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain naisten kommunisminvastainen järjestö on äskettäin julkaissut ja levittänyt lentolehtistä, jossa maanviljelijöitä ja farmareita varoitetaan kommunismin vaarasta. Siinä sanotaan, että Yhdysvaltain kommunistinen puolue on Moskovan kolmannen internationalen alaosasto, ja sellaisena sen päämääränä on pystyttää myöskin Yhdysvaltain osalta juutalais-bolshevistinen maailmanvaltius. Lentolehtisessä viitataan siihen, että kommunistiset ainekset koettavat nyt tunkeutua kaikkiin mahdollisiin puolueihin ja ammattiliittoihin voidakseen sitä tietä kaivaa maaperää niiden alta ja vallatakseen ne. Kommunistit ovat myös ns. talonpoikais- ja työläispuolueen (Farmer and Labour Party) takana ja koettavat sitä tietä saada maataviljelevän väestön vaikutusvaltansa alaiseksi. Mutta jos ne kerran ovat saaneet määräysvallan, ne tulevat samalla tavalla kuin Venäjälläkin työntämään syrjään talonpojat ja tuhoamaan näiden vapauden. Ken sitten tekee vastarintaa, se yksinkertaisesti ammutaan aivan niinkuin Venäjälläkin.

Juutalaisten vastustaminen voimistuu Latviassakin.

Latviasta kerrotaan, että siellä niinhyvin suuren yleisön kuin hallituspiirienkin mieliala tulee päivä päivältä yhä juutalaisvastaisemmaksi. Juutalaisia muuttaa joukoittain pois maasta. Viranomaiset ovat äskettäin sulkeneet Riiassa erään vapaamuurariloosin.

ONKO "KOLMATTA" OLEMASSA?

Englannin Yrjö-kuningas-vainajan riemujuhlien aikana liikkui Helsingissä eräänä päivänä huhuja vähäpätöisistä levottomuuksista, jotka muka olisivat puhjenneet Suur-Brtianniassa. Tämän kirjoittaja sattumalta kohtasi Helsingin kaupatorilla erään suuren liikkeen palveluksessa olevan insinöörin. Ryhdyimme keskustelemaan päivän kuulumisista.

"Äärimmäiset *vasemmisto*ainekset Englannissa kuuluvat olevan levottomia", virkkoi tuttavani. Kysyin häneltä mitä piirejä hän tuolla sanonnalla tarkoitti, ja hän vastasi: "No, nuo sir Oswald Mosleyn mustapaidat".

Minulla oli — niinikään aivan sattumalta — kainalossa Mosleyn järjestön "Blackshirt"-nimisen lehden riemujuhla-numero. Näytin sen tuttavalleni. Koko etusivun peitti Yrjö-kuninkaan kaunis muotokuva, jonka alla oli painettu sanat: "Varjelkoon Jumala armollista kuningastamme!"

"Onko tämä mielestänne äärimmäistä vasemmistolaisuutta", kysyin minä. Ja tuttavani myönsi käsitteiden meidän päivinämme olevan todellakin "vähän sekaisin".

Jonkin aikaa tämän jälkeen kohtasin erään automaattiravintolan ulkopuolella suuren päivälehden entisen ulkomaanosaston toimittajan. "No, mitä kuuluu äärimmäiselle *oikeisto*s i i v e l l e", tervehti hän minua, hän kun tiesi minun harrastavan "uutta suuntaa".

Vielä myöhemmin, eräänä kesänä, kun Espanjan kansalaissota oli hiljattain alkanut, satuin tapaamaan maaseudulla erään huomattavan rahamiehen. Jouduimme keskustelemaan Francosta, jota hän piti "oikeistolaisena". Lausuin toivomuksen, ettei Franco osoittautuisi "oikeistolaiseksi" vaan "fascistiksi". Hän vastasi: "Sehän on samaa, eiväthän fascistit ole vasemmistolaisia, ja *mitään muuta kuin joko oikeistoa tai vasemmistoa ei ole, eikä voikaan olla olemassa*".

Mikä nyt sitten todellisuudessa on tuo "uusi suunta", jota jotkut pitävät "äärimmäisenä *oikeistona*", toiset "äärimmäisenä *vasemmistona*", kolmannen sanoessa, ettei muka muuta voi olla olemassakaan? Seuraava vertauskuva on omiaan antamaan tähän kysymykseen vastauksen:

Vielä iso-isiemme nuoruuden aikana oli Tampereelta Helsinkiin matkustettava maantietä myöten ja Helsingistä Tukholmaan merta myöten. Mitään muuta "ei ollut, eikä voinutkaan olla olemassa". Mutta nyttemmin voi matkustaa suoraan Tampereelta Tukholmaan lentokoneella, niin maan kuin merenkin yläpuolella. Maa ja meri ovat edelleen olemassa jonkinmoisina vastakohtina, mutta nuo vastakohdat eivät enää ole "ikuisia", tai "ehdottomia". Lentokone on ne voittanut, koska se kykenee niistä irtaantumaan ja siis on kulussaan niistä riippumaton.

Samoin "uusi suunta" liikkuu ja toimii "oikeisto"- ja "vasemmisto"-käsitteiden yläpuolella. Se on kyennyt noista vastakohdista irtaantumaan ja on niistä riippumaton.

Jos joku kysyisi, miten lentokone pysyy kiskoillaan tai miten se talvella pystyy murtamaan jäätä, niin hänelle naurettaisiin. Mutta "uutta suuntaa" pyritään edelleenkin mittaamaan "vanhan suunnan" vanhoilla mittapuilla, *jotka eivät siihen sovellu*. Siinä suhteessa ollaan vielä alkuasukkaan kannalla, joka kerta kaikkiaan väittää lentämisen "mahdottomuudeksi". Tämän henkisen asenteen pohjana ei ole muu kuin kateus ja uuden pelko. Yksinkertaisesti ei tahdota myöntää, että voisi olla olemassa mitään uutta ja parempaa kuin rakas, vanha järjestelmä, johon on totuttu ja jonka puitteissa on saatu pätevyyttä jokapäiväisen leivän hankintaa varten.

Tiedetään kuitenkin, että lentoase on meidän päivinämme ratkaiseva tekijä jokaisen maan puolustuksessa. Maa, joka kieltäytyy sen käyttöönottamisesta, on tuomittu sotilaallisesti sortumaan.

Niinikään on jokainen maa tuomittu *poliittisesti* sortumaan, joka kieltäytyy tutustumasta "uuteen suuntaan", sillä se on kuin onkin tulevaisuuden suunta. Ei ole kysymyksessä "pidetäänkö" siitä vai eikö pidetä. Kysymyksessä on ymmärretäänkö sitä vai eikö ymmärretä.

Mikä on sitten "uuden suunnan" olemus? Kuinka pääsemme ymmärtämään sitä? Siihen on vastattava: *tutustumalla siihen*, ennakkoluulottomasti. "Uuden suunnan" olemusta ei voida lyhyessä kirjoituksessa kuvata, yhtä vähän kuin voidaan esimerkiksi lääketiedettä tyhjentävästi selostaa parilla lehtipalstalla. Siihen täytyy perehtyä. Voidaankin sanoa, että "uusi suunta" on kansakunnan elimistölle — siis valtiolle ja yhteiskunnalle — mitä lääketiede on yksityiselle kansalaiselle. Se on "valtiollista ja yhteiskunnallista terveydenhoitoa". Sentähden sillä ei voikaan olla mitään sellaista "ohjelmaa" kuin parlamentaarisilla puolueilla, joiden ohjelmia voidaan hyvällä syyllä verrata kelvottomiin patenttilääkkeisiin. Sen sijaan "uudella suunnalla" on määrättyjä periaatteita, joita taas vanhoilla puolueilla ei ole. Tässäkään suhteessa eivät vanhan järjestelmän mittapuut sovellu "uuteen suuntaan".

Voi myöskin sanoa, että "uusi suunta" on poliittisella alalla mitä uskonpuhdistus oli uskonnollisella alalla: taistelua ennakko- ja epäluuloja vastaan, taistelua mädännäisyyttä ja väärinkäytöksiä vastaan j.n.e. Uskonpuhdistus toi mukanaan suuria taisteluja ja paljon kurjuuttakin, mutta ilman sitä olisi kurjuus nopeasti paisunut vieläkin sietämättömämmäksi. Niin on nytkin asianlaita. Mitään uutta ja hyvää ei synny ilman raskaita synnytystuskia. Lääkkeet ja terveydenhoidolliset toimenpiteet ovat usein epämiellyttäviä ja tuskallisia, mutta ne on kestettävä, jotta potilas ei sortuisi tautiinsa. Kaikki tämä pitää paikkansa myöskin poliittisen uudistuksen suhteen. *Vaivatonta oikotietä onnen maahan todellakaan "ei ole, eikä voikaan olla".*

Tässä mielessä tämä aikakauslehti on ottanut tehtäväkseen levittää tietoja "uudesta suunnasta" ja sen olemuksesta. Emme tyrkytä lukijoillemme "ohjelmia" emmekä kalastele ääniä. Ennemmin tai myöhemmin "uusi suunta" luonnon pakosta tulee leviämään meidänkin maahamme, aivan niinkuin ovat tehneet muutkin aikakautemme uutuudet: voimavaunu, radio, lentokone, sähkövalohoito j.n.e. Kuta useammat kansalaiset ovat ainakin pääpiirteissään siitä selvillä, sitä kivuttomammin kykenemme siihen sopeutumaan.

Tilatkaa ja levittäkää SINIRISTIÄ!

Unkari ja juutalaiset.

Näinä päivinä on päiväiehdissä kerrottu Unkarin opetusministerin Homanin eräässä haastattelussaan ilmoittaneen, että juutalaisten vaikutusta Unkarissa on vähennettävä. Tämä ei voi ihmetyttää ketään, joka vähänkin tuntee kuinka harvinaisen suuri valta juutalaisilla Unkarissa on. Joka tahtoo tutustua näihin olosuhteisiin voi saada historiallisiin ja muuten asiallisiin toteamuksiin perustuvia tietoja lukemalla äsken ilmestyneen kirjasen "Die Judenfrage in Ungarn", kirjoittanut Klaus Schickert. Kirja on ensimmäinen osa sarjasta "Die Juden im Leben der Völker", jota julkaisee Institut zum Studium der Judenfrage", Berlin, Bellevuestrasse 13. Sama tutkimuslaitos on myöskin julkaissut kirjan "Deutschland und die Juden". Molemmat kirjat ovat erittäin mielenkiintoisia. Niistä selviää, miten juutalaiset vähitellen ovat soluttautuneet näihin kansoihin ja saaneet niin suuren vaikutusvallan, että he kaikilla aloilla ovat tulleet määrääviksi ja olosuhteet ovat sen mukaan maassa rappeutuneet, kunnes on ollut pakko ryhtyä sellaisiin puhdistuksiin mitä Saksassa on tapahtunut ja Unkarissa nyt aloitetaan. Myöskin Romaniassa olisi puhdistustyö saatu erittäin hyvään alkuun elleivät juutalaisvapaamuurarilliset Englanti ja Ranska ennenkuulumattoman häikäilemättömällä ja häpeämättömällä tavalla olisi sekoittautuneet Gogan hallituksen toimintaan. Uhkaamalla suorastaan taloudellisella kuristuksella kyettiin saamaan Englannista ja Ranskasta riippuvaisuussasemassa oleva Romania polvilleen. Tuollaiset menetelmät on hyvin sattuvalla tavalla valaistu kuuluisaksi tulleen ruotsalaisen kirjailijan Gustaf Erikssonin viimeisessä kirjassa "Hallå gangsters", jossa hän erityisesti kuvaa eräitten "korkeampien" piirien huijausmenetelmiä, juutalaisimperialistista politiikkaa, kun he koettavat päästä uhreihinsa käsiksi. Mutta kaikesta huolimatta näyttää siltä, ettei uusi hallitus, joka Gogan kaaduttua pääsi valtaan, antaisi kansainvälisen rosvojoukon sokeasti johtaa maan asioita, vaan aikonee ryhtyä ainakin osittaisiin puhdistustoimenpiteisiin juutalaisuutta vastaan.

Koska varsinkin julkisella sanalla on niin ratkaiseva merkitys yleisen mielipiteen muodostumiseen saattaa suomalaistakin lukijaa kiinnostaa kuulla, missä määrin Budapestin sanomalehdistö on juutalaisten käsissä. Seuraava tilasto on otettu osaksi teoksesta "Jahrbuch der ungarischen Presse", osaksi kirjasta "Die Judenfrage in Ungarn".

Miltei kauttaaltaan juutalaisia ovat sanomalehdet Pester Lloyd, Neue Pester Journal, Das Neue Politische Volksblatt ja Neue Budapester Abendblatt, joissa juutalaisosuus nousee n. 99—100 %:iin. Az Est ja Pesti Naplo ovat 92 % juutalaisia. Muissa lehdissä on juutalaisosuus prosenteissa seuraava: Ujsag ja Nepszava 85 %, 8 orai Ujsag 83 %, Magyar Hirlap 82 %, A Reggel 80 %, Esti Kurir 77 %, Frisz Ujsag ja Hetföj Naplo 75 %, Reggeli Ujsag 73 %, Magyar Hetfö 70 %, Kis Ujsag ja Maj Nap 66 %, Pesti Hirlap 46 %.

Kahdestakymmenestä Unkarin sähkösanomatietotoimiston toimihenkilöistä on 14 juutalaista. Kirjapainojen omistajista on 76 % juutalaisia. Näissä olosuhteissa on ilman muuta selvää miten vähän voi uskoa ja luottaa siihen, mitä noissa lehdissä kirjoitetaan: ne valvovat yksinkertaisesti juutalaisten omia etuja. Peloittavan suuri on myöskin juutalaisten lukumäärä sellaisissa ammateissa kuin lääkärin asianajajan ja pankkimiehen. Niinpä on Budapestissa joka toinen lääkäri juutalainen. Budapestin asukasluvusta 900.000 on noin 320.000 juutalaista, jonka lisäksi on olemassa sekarotuisia sekä sellaisia, jotka ovat siirtyneet kalvinismiin tai muihin uskontokuntiin, mikä ei luonnollisestikaan millään tavalla muuta sitä tosiasiaa, että he ovat juutalaisia. Ministeri Homan alleviivaa haastattelussaan myöskin sitä tosiasiaa, että "juutalaiset eivät ole sulautuneet unkarilaiseen rotuun", seikka, jonka olemme todistaneet mahdottomaksi jo erikoisnumerossamme "Ikuinen Juutalainen."

Pientä pakinaa.

Taasen „raja"-kysymys!

Marxilaisilla tuntuu olevan tuskalliset ajat! Tuskin heidän päälehtensä on päässyt hengästyksestään kysyttyään "missä raja" juutalaisvastaisessa valistustyössä, niin jo ilmestyy uusi "raja"-kysymys. Mutta nyt on kysymyksessä ulkopoliittiset tapaukset. Lehti voivottelee, että Englanti kohteli "Weimarin Saksaa" (s.o. juutalais-marxilaista Saksaa) kylmästi ja jyrkästi, jota vastoin Hitlerin vaatimuksiin suhtaudutaan myötämielisesti. Abessinian annettiin sortua ja Espanja on jätetty naurettavan "puuttumattomuuskomitean" hoitoon. Japani on Kiinassa saanut menetellä mielensä mukaan. Demokratia on joka kerta vetänyt lyhyemmän korren. Fascismi on nauraen korjannut sadon ja sen edustajat alkavat olla siinä asemassa, että itse Englanti on valmis uusiin myönnytyksiin — sovinnon nimessä? Loputtomiinko, vai onko olemassa raja?"

Näin marxilaislehti. Kurjaa tosiaan onkin, kun "sovinnon" nimessä tehdään järkeviä tekoja, eikä aleta maailmansotaa, jota juutalaisten johtama marxilais-bolshevistinen rintama niin hartaasti toivoo ja tavoittelee. Ja "punaisen naurun" sijaan nousee "fascismin nauru"!! Ja valedemokratian rajat kutistuvat sen kuin ehtivät. V. 1918 marxilaiset toivoivat Suomen rajojen, Suomi-Neuvostovenäjän muodossa, ulottuvan Vladivostokiin aina asti! Eikö niin? Silloin olisi marxilaisilla ollut tilaisuus saada sotia muitten punaisten kanssa Japania vastaan. Jollei heitä sitä ennen "trotskilaisina" olisi ammuttu. Sen sijaan Japani nyt "saa menetellä Kiinassa mielensä mukaan", eivätkä neuvosto-punaiset pääse Kiinaa hallitsemaan. Kurjaa on! Englanti vetäytyy Finkelstein-Litwinoffin seurueesta syrjään ja tilanne on siksi vakava, että ehkä Tannerin "tosi-demokratian" ohjelmakin jää takataskuun hautumaan! Asian näin ollen on kansallisen uudistusliikkeen hetki Suomessakin pian koittava, jolloin takataskupolitiikasta ei tule enää olemaan haikuakaan jälellä.

SINIRISTI

T. T. Karanko

Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki. P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.

Tilaushinnat:

1/1 vuosik.	....	30:—
1/2 „	....	18:—
1/4 „	....	10:—
Irtonum.	.....	1:50

Ilmestyy kerran kuukaudessa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.